

עמ"ת 937/06/14 - תמיר סואעד (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 937-06-14 סואעד(עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר תמיר סואעד (עציר)
נגד
העוררה מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט השלום בקריות (כב' השופטת לוקיץ') במ"ת 37237-05-14 מיום 25.5.2014.

כתב האישום כנגד העורר -

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו חמש עבירות, לרבות עבירות של סחיטה באיומים (4 אישומים), קבלת נכסים שהושגו בפשע וגניבה. אישומים 1, 2 ו-5:
2. כרקע להבנת האישום - בפתיח של כתב האישום מצוין כי העורר, יחד עם בת זוגתו ושני ילדיה, הינם בעלים של חברת שמירה הקרויה "מוקד בן שמירה" (להלן: "חברת השמירה"), המנוהלת על ידי העורר, ממשרדים אשר בכתובת מגורי המשפחה, בנהריה.
3. על פי כתב האישום, במהלך חודש אפריל 2014 פנה העורר לגורמים שונים המנהלים אתרי בניה ועושים שימוש בכלי עבודה כבדים - והציע להם שרותי שמירה של חברת השמירה, במקום השרותים שסופקו להם ע"י חברות שמירה אחרות. הטענה באישומים 1, 2 ו-5 היא, כי במקביל להצעות השיווק הלגיטימיות, העורר איים על אותם גורמים, בפגיעה שלא כדין ברכושם ופרנסתם, בכוונה להפחידם ולהניעם לשכור את שירותי חברת השמירה.
4. באישום 1 כוון האיום הנטען כלפי הבעלים של חברת אולניק (להלן: "אולניק") שפעלה באתר עבודות ביחיעם; באישום 2 כוון האיום הנטען כלפי עבדאללה דחבור (להלן: "דחבור") המשמש כמנהל אתר עבודות עפר בעכו; ובאישום 5 כוון האיום הנטען כלפי נדים אבו חסאן, מנהל תפעול של אתר בניה במעלות (להלן: "אבו חסאן").
5. כפי שצוין בכתב האישום - המשותף לשלושת האישומים הללו הינו שהאיומים בוצעו במהלך שיחות טלפון, כאשר על צג הטלפון של המאוימים, הופיע שהשיחה התקבלה ממנוי שמספרו 052-9991560 (להלן: "מנוי 560", בהתאם לשלוש הספרות האחרונות). לטענת המאשימה, מנוי 560 אינו מספר הטלפון של המנוי ה"אמיתי", אלא שזהו המספר שמוצג על הצג של מקבל השיחה, כאשר מי שמתקשר מפעיל אופציה שנועדה להסוות את זהות המתקשר. את האופציה מפעילים על ידי הקשת כוכבית 25 ואז

הקול של הדובר מעוות ובמקום מספר המנוי האמיתי שלו, מקבל השיחה רואה על הצג את המספר 052-9991560, כלומר את מנוי 560 (להלן: "אופציית ההסוּאה"). לטענת המאשימה בכתב האישום, בשלוש השיחות ראו המאויימים את מספר המנוי 560 וקולו של הדובר, גבר ולא אישה, היה מעוות. שלוש השיחות הנטענות יכוננו להלן: "השיחות המאיימות". לטענת המאשימה - הדובר בשלוש השיחות המאיימות היה העורר.

אישום 3:

6. בפריט זה שבכתב האישום שני חלקים, הנוגעים להתנהלות שבין העורר לבין חנא אבו עוקסא (להלן: "חנא") - ממנהלי חברה המבצעת עבודות באתר אבירים ובאתר שבי ציון. באתר שבי ציון - שירותי השמירה ניתנו מאת חברת השמירה של העורר. באתר אבירים - השמירה בוצעה על ידי חברה אחרת שאותה שכר חנא.

7. כפי שנטען בכתב האישום, במועד כלשהו בחודש מרץ 2014, נגנבו מאתר אבירים חלקים של מכבש ושל טרקטור (להלן: "החלקים"). יום לאחר הגניבה, קיבל חנא טלפון מאדם בלתי מזוהה שהציע להחזיר לו את החלקים שנגנבו תמורת 50,000 ₪. בחלוף יום נוסף, התקשר אליו שוב אדם לא מזוהה, אשר מסר כי ישיב את החלקים תמורת תשלום של 30,000 ₪, ובאותה שיחה נאמר לו כי עליו לפנות ל-"בדואי שיש לו חברת שמירה בנהריה". בעקבות זאת, ועל רקע היכרות קודמת, הבין חנא כי מדובר בעורר - ופנה לעורר. השניים תאמו להיפגש באתר אבירים. ממקום המפגש הוביל העורר את חנא למקום סמוך בחורשה, שם אכן נמצאו החלקים החסרים, וכנגד החזרתם שילם חנא לעורר סך של 30,000 ₪. בעקבות אירוע זה, ובשל חששו של חנא כי יתבצעו גניבות נוספות באתריו, הוא שכר, החל מסוף חודש 3/14, את שירותי חברת השמירה לשמור על אתר אבירים (בנוסף על אתר שבי ציון, שם כבר פעלה חברת השמירה עוד קודם לכן).

8. בחלק השני של האישום נטען כי בסמוך לאחר שחברת השמירה החלה לשמור גם באתר אבירים, העורר היה מעורב - יחד עם אחרים - בגניבת סולר שהיה מצוי באתר.

אישום 4:

9. כאן מיוחס לעורר ביצוע של שיחה מאיימת, מול אדם בשם עלי שעיבי (להלן: "עלי"), ששימש כשומר באתר הרכבת ג'באלי בדיר אל אסד, ביום 6.10.13, ואשר במהלכה, הורה העורר לעלי לצאת מהאתר עד הערב שאם לא כן העורר - "יוציא לו את הפלטינות מהרגליים".

החלטת בית המשפט קמא -

10. בהחלטה נשוא הערעור, מפרט בית המשפט את ממצאיו לגבי קיומן של ראיות לכאורה ומגיע למסקנה כי לגבי אישומי הסחיטה - קיימות ראיות לכאורה, הגם שנסביות ברובן; כי לגבי אישום 3 - קיימות ראיות לכאורה לגבי שני הרכיבים של האישום, ולגבי אישום 4 - קיימות ראיות לכאורה, אם כי לא בעוצמה רבה.

11. ממשיך בית המשפט קמא וקובע כי קיימת עילת מעצר בהיבט של מסוכנות פוטנציאלית, בשל שעסקינן בעבירות של סחיטה באיומים וכי קיימת עילת מעצר אף בשל חשש משיבוש הליכים.

12. עוד קובע בית המשפט קמא כי למרות האמור מעלה, והיות ולעורר אין עבר פלילי והוא הציג מסמכים המלמדים על תרומתו למדינה - מן הראוי לשקול חלופת מעצר, אשר בנסיבות, תיבחן לאחר הגשת תסקיר

של שירות המבחן למבוגרים. בהתאם, הופנה העורר לשירות המבחן ונקבע דיון המשך ליום 22.6.2014 לצורך השלמת הדיון.

הערר -

13. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון שהתקיים בפני, העלה העורר טענות רבות לעניין העדר ראיות לכאורה. עיקר טענותיו התמקדו בסוגיה זו, אם כי הועלו טענות אף לגבי כך שלא קמה עילת מעצר (בהנחה שקיימות ראיות לכאורה) וכי חלופת המעצר שהוצעה מספקת מענה הולם לחששות שבתיק זה, ומן הראוי היה לשחרר את העורר לחלופת מעצר ללא המתנה לתסקיר.

14. המשיבה, המדינה, סומכת ידיה על החלטת בית המשפט קמא (אם כי אינה מסכימה לשחרור למעצר בית).

דיון והכרעה בשאלת קיומן של הראיות לכאורה -

15. אינני בטוחה שמן הראוי היה להגיש את הערר בעת הזו, טרם מתן החלטה סופית בבקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים, אם כי כמובן שקיימת האפשרות לערור על קביעה לגבי סוגיה הראיות לכאורה מיד לאחר שניתנת ההחלטה בנדון.

16. בכל אופן, בחנתי את תיקי החקירה שהושארו לעיוני - ואציין כי חומר החקירה בתיק זה רב, כולל שני קלסרים עבי קרס, וסומך בחלקו על מחקרי תקשורת, נתונים טכניים וחקירות של עדים רבים. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים לגבי המחלוקת הראייתית, עמדתי היא שאכן קיימות ראיות לכאורה ברף הנדרש בשלב הזה הדיון.

אישומים 1, 2 ו-5:

17. שלושת המאויימים העידו לגבי תוכן השיחות המאיימות והנסיבות, כדלקמן:

18. מטעם **אולניק**, מסר הודעה מר דוד אולניק (להלן: "דוד"). לטענתו, ביום 18.4.2014 נגרם נזק לציוד שהיה באתר העבודות של אולניק. ביום 21.4.2014, בשעה 21:26, התקשר אל דוד המאיים, ממנו 560 כאשר קולו מעוות, ואמר לו כך: "נגרם לך נזק באתר הזה ויהיה לך נזק יותר גדול אם לא תחליף את חברת השמירה" (הודעה מיום 22.4.2014 שורות 22-25). יום למחרת, במספר הזדמנויות, התקשר העורר לשותף של דוד, דן כהן (הודעה מיום 22.4.2014 שורות 60-75), הציג עצמו כבעל חברת השמירה והציע את שירותי החברה.

19. **דחבור** טען בהודעתו (מיום 22.4.2014) כדלקמן: בתחילת אפריל 2014 הגיע העורר לאתר העבודות שם עבר דחבור והציע לו את שירותי השמירה של חברת השמירה. העורר טען שהחברה שמועסקת באתר אינה טובה מספיק - וכי שירותי חברתו טובים הימנם. שבוע לאחר מכן, דחבור טוען שהעורר התקשר אליו, שאל שוב אם הוא מעוניין להחליף את חברת השמירה, וכאשר דחבור סרב - אמר העורר שהוא לא מעוניין שיהיו לדחבור "בעיות בשטח". ביום 21.4.2014, בשעה 23:17 התקשר אל דחבור המאיים, ממנו 560 כאשר קולו מעוות, ואמר לו שאם הוא לא יפסיק להעסיק את החברה שאיתה הוא עובד תוך שבוע - "אנחנו נשרוף לך את כל הכלים" (שורה 11). ביום 23.4.2014 התקשר העורר לדחבור, מהטלפון שלו ותוך שהוא מזדהה, מסר כי חברת השמירה שדחבור מעסיק נמצאת "בשטח שלו", כי הוא "לא מסכים לכך", כי על דחבור "לחשוב טוב" על מה שקורה ולפעול לסילוק ידה של החברה

הנוכחית מהשטח. מספר ימים לאחר מכן, שוב התקשר העורר לדחבור והציע את שירותיה של חברת השמירה שלו.

20. **אבו חסאן** מסר בהודעתו כי עוד בשנת 2011 פנה אליו העורר, שאל מדוע באתר העבודות שעליו אחראי אבו חסאן עובדת חברת שמירה אחרת ולא החברה שלו - והציע לאבו חסאן את שירותי כמה וכמה פעמים משנת 2011 עד שנת 2014. ממשיך וטוען אבו חסאן (בהודעה מיום 4.5.2014 שורות 61-63) כי ביום 17.4.2014 בסמוך לשעה 11:25, התקשר אליו המאיים, ממנו 560 כאשר קולו מעוות, ואיים עליו באומרו "אנחנו נדאג לגמור לך את העסק", כיון שהוא לא שכר את שירותי השמירה של חברת השמירה והמשיך להעסיק את החברה האחרת.

21. על רקע האמור, נעבור לבחינת הטענות לגבי קיומן או העדרן של ראיות לכאורה.

22. ראשית, יש להתייחס לטענה המקדמית של הסניגור לפיה, האמירות המתוארות מעלה אינן מהוות "איום". לא אוכל להצטרף לעמדתו, עם כל הכבוד. איום בפגיעה ברכוש, בגרימת נזק, בשריפת ציוד וכו' - אף הוא איום, והדברים ברורים.

מי ביצע את השיחות המאיימות?

23. שלושת המאוימים העידו במסגרת כי השיחה בוצעה ממנו 560, כפי שהופיע על צג הטלפון הנייד שלהם, וכי הקול של הדובר היה מעוות. מנוי 560 אינו המנוי ה"אמיתי" המאיים, ונשאלת השאלה, אם קיימות ראיות לכאורה הקושרת את העורר לאותן שיחות וליישום אופציית ההסוואה במועדים השיחות המאיימות.

איזה מנוי עשה שימוש באופציית ההסוואה במועדים של השיחות המאיימות?

24. במהלך החקירה נתפשו מספר רב של מכשירי טלפון נייד עם מספרים שונים. בין היתר, עלה חשד לגבי מספר מנוי 052-2048068 (להלן: "**מנוי 068**").

25. ממחקר התקשורת שבוצע לגבי מנוי 068, עולים הנתונים הבאים (מסמך "מ" בתיק החקירה):

(א) ביום 17.4.2014 בשעה 11:25 נעשה שימוש ממנוי 068 תוך יישום אופציית ההסוואה לצורך ביצוע שיחה למספר הטלפון של אבו חסאן. נתון זה מתאים לשיחת האיום שקיבל אבו חסאן.

(ב) ביום 21.4.2014 בשעה 21:26 נעשה שימוש ממנוי 068 תוך יישום אופציית ההסוואה לצורך ביצוע שיחה למספר הטלפון של דוד. נתון זה מתאים לשיחת האיום שקיבל דוד.

(ג) ביום 21.4.2014 בשעה 23:17 נעשה שימוש ממנוי 068 תוך יישום אופציית ההסוואה לצורך ביצוע שיחה למספר הטלפון של דחבור, ושוב - הנתון מתאים לשיחת האיום שקיבל דחבור.

26. כלומר, שיש ראיות לכאורה לכך שהשיחות המאיימות בוצעו ממספר מנוי 068.

למי שייך מנוי 068?

27. עמדת המשיבה היא כי מנוי 068 הוא מספר הטלפון של מכשיר ששימש את העורר במועדים הרלבנטיים, לצורך ביצוע העבירות המיוחסות לו.

28. ראייה לכאורית ראשונה בהקשר זה הינה כרטיס ה-SIM של מנוי 068 (להלן: "**כרטיס ה-SIM**").

כרטיס זה נמצא ברכב שנשכר על ידי חברת השמירה (להלן: "**הרכב**", מסמך "מט" בתיק החקירה). ברכב נהג בדרך כלל העורר, אם כי נהגו בו גם בת זוגו של העורר ובנה, ניקולא אבו סארי (להלן: "**ניקולא**"). יתכן וכרטיס ה-SIM נפל או הונח ברכב על ידי אחד מהנהגים האחרים, ולא על ידי העורר, אך המדובר ברכב בו העורר נמצא תכופות.

29. ראייה שניה, אף היא לכאורית ונסיבתית, הינה מכשיר טלפון נייד (מתוצרת סוני אריקסון) שנתפס בחדר השינה של העורר (להלן: "**מכשיר הטלפון**", וראו את מסמך "ס" בתיק החקירה לגבי התפיסה של מכשיר הטלפון). המספר המזהה של מכשיר הטלפון (מספר המכונה IMEI או "מספר הברזל") הינו 35892102129352 (מסמך "צג" בתיק החקירה). על פי פלט שהתקבל מחברת סלקום (אשר סימנתי באותיות "תנ" בתיק החקירה) - שלוש השיחות המאיימות בוצעו ממכשיר הטלפון. כלומר, שבפלט של השיחות שבוצעו מהמכשיר עם מספר הברזל של המכשיר שנתפס בחדר השינה של העורר מופיעות שלוש השיחות המאיימות - בימים 17.4.2014 ו-21.4.2014 - ומצוין כי בכל השלוש נעשה שימוש באופציית ההסוואה.

30. ראייה שלישית, אף היא לכאורית בלבד בשלב הזה, היא עדותו של דחבור (מיום 24.4.2014, עמ' 2, שורה 30), שם הוא מסביר כי העורר התקשר אליו יומיים לאחר השיחה המאיימת ומספר הטלפון על הצג היה מנוי 068.

31. ראייה רביעית, דומה, הינה הודעתו של אבו חסאן (מיום 11.5.2014). בהודעה זו אף הוא מספר כי ביום 20.4.2014, הוא ראה כי מישהו מחפש אותו ממספר מנוי 068, וכאשר חזר אל מספר מנוי 068, ענה לו העורר וביקש ממנו שיתקשר אליו למספר הטלפון הרגיל שלו (שורות 8-11).

32. אשר על כן - יש ראיות לכאורה לגבי כך שמנוי 068, ממנו בוצעו השיחות המאיימות, היה בשימוש העורר. מכאן - שיש קשר לכאורי בין העורר לבין מספר הטלפון ממנו בוצעו השיחות המאיימות - הגם שמבוסס על ראיות נסיבתיות.

33. טרם סיום הדיון בנושא זה, נתייחס לטענות נוספות של הסניגור בסוגיה.

34. תחילה, טוען הסניגור כי יתכן וניקולא עשה שימוש בטלפון של העורר - כיון שאף הוא עשה שימוש ברכב ויתכן וכרטיס ה-SIM היה שייך לו. כמובן שזו אפשרות (ויוזכר שהדובר בשיחות המאיימות היה גבר שקולו עוות) - אך היא פחות סבירה, ולו מן הטעם שהעורר וניקולא לא טענו בחקירה שהעורר מסר לניקולא מידע לגבי שלושת המאוימים, עסקיהם, שיחות השכנוע ועוד. מתוכן השיחות המאיימות עולה כי הדובר מצוי בפרטים לגבי חברות השמירה השונות שהעסיקו המאוימים או לגבי העסק של המאוימים או לגבי הנזק שהיה לאחד המאוימים. ניקולא היה מתקשה לנהל את השיחות ללא המידע כאמור.

35. בנוסף, טוען הסניגור כי סמיכות הזמנים בין שיחות השכנוע לבין השיחות המאיימות הינה מקרית. אינני שותפה לעמדתו. בוודאי שעצם סמיכות הזמנים כשלעצמה אינה יכולה לבסס הרשעה, אך יש קושי לקבל את הטענה שאין בכך כדי להוסיף נדבך לראיות המפליליות - ויש לזכור כי המדובר בשלושה גורמים שונים, בשלוש שיחות שכנוע שונות ושלוש שיחות מאיימות בהפרש של כמה ימים. יש משמעות הסתברותית מסוימת לדברים.

36. לפיכך, נסכם ונאמר כי לא בכדי קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה לגבי האישומים 1, 2 ו-5.

37. אישום זה כולל כזכור שני רכיבים - בהתייחס לחברת אבו עוקסא של חנא.
38. החלק הראשון עוסק בגניבת חלקי הטרקטור מאתר אבירים. בהקשר זה טען חנא בהודעתו כי אחרי שנגנבו החלקים, יצרו איתו קשר ממספר טלפון חסום כמה פעמים. בהתחלה דרשו 50,000 ש"ח ולאחר מכן סוכם על 30,000 ש"ח. ממשיך חנא ומספר כי הדובר מסר לו ליצור קשר עם "בדואי בעל חברת שמירה בנהריה" וכיון שרק העורר עונה על הגדרה זו - הוא התקשר אליו. לטענתו הוא סיפר לו את הסיפור, העורר אמר "אין בעיה" והוא נסע עם העורר ועוד כמה אנשים לקבל את החלקים הגנובים. אחרי השבת החלקים הוא מסר לעורר סך של 10,000 ₪ במזומן, המחאה על סך 15,000 ₪ והמחאה נוספת על סך 5,000 ₪ (הודעה מיום 15.5.2014 שורות 10-25 והודעה מיום 5.5.2014 שורות 41-76). מדברים אלו עולה כי העורר סייע בהשבת החלקים ואף נטל לידיו כסף עבורם. כאשר נשאל חנא מדוע הוא חושב שהעורר מעורב גם בגניבה מלכתחילה הסביר שכאשר הוא פנה לעורר, בעקבות "הפניית" הגנב ששוחח עמו, העורר ידע לבד כיצד ליצור קשר עם הגנב וכי הוא לא מסר לעורר את מספרי הטלפון של הגנבים (הודעה מיום 5.5.2014 שורות 125-135).
39. למול גרסה לכאורית זו מעלה הסיניגור כמה טענות. אתייחס אליהן במובחן.
40. ראשית נטען כי עדותו של חנא סותרת את העדויות של שאר העדים בהקשר זה. קראתי את העדויות של הבת של חנא (אוולין אבו עוקסא) ושל הבן שלו (שאוקי אבו עוקסא) מיום 7.5.2014 - ולא מצאתי סתירות, ובוודאי שלא משמעותיות. יש לראות עוד כי שניהם דווקא תומכים בגרסת האב חנא לגבי יצירת הקשר עם העורר, לגבי המפגש עמו לצורך השבת החלקים הגנובים ולגבי הסכום ששילם חנא לעורר.
41. עוד נטען כי שירותי חברת השמירה לאתר אבירים לא נשכרו לאחר תקרית הטרקטור, ולכן - נשמט המניע למעשה הנטען, אלא שמההודעה של חנא עולה כי לא כך היה.
42. טענה אחרונה היא כי אין ראיות לגבי העברת הכסף מאת חנא לעורר. בהקשר זה יש לראות כי בחקירתו, העורר מכחיש תחילה כי קיבל כסף מחנא (למעט שכר חודשי לגבי השמירה באתר שבי ציון), אלא שבשלב אחר בחקירה - מוצגת לו ההמחאה של חנא על סך 5,000 ₪ (אשר חנא הציג למשטרה כראיה לחלק מהתשלום). בשלב זה העורר מאשר שהוא קיבל את ההמחאה והעביר אותה לאדם אשר מבצע עבורו נכיון צ'יקים (הודעה מיום 11.5.2014 שורות 240-252).
43. לכן, מסקנתי כי יש ראיות לכאורה לגבי רכיב זה - ויש לראות כי בסעיף 23 להודעת הערר טוען ב"כ העורר בעצמו כי לגבי פרשה זו עסקינן ב"גרסה מול גרסה", וכידוע - מהימנותן של שתי הגרסאות הסותרות תבחן בעת ניהול התיק העיקרי ולא כעת.
44. החלק השני של אישום זה כולל טענה לפיה העורר היה מעורב בגניבת סולר מאתר בניה של חנא. הראיות בהקשר זה הינן בעיקר סרטוני וידאו שבהם ניתן לראות בבירור אנשים ששואבים ומנסים לשאוב סולר ממיכלים ששייכים לחברה של חנא (אשר עליהם הכיתוב "אבו עוקסא"). הסרטונים נמצאו במכשיר הטלפון הנייד של ניקולא. בסרטונים נראות שתי דמויות והם צולמו על ידי אדם שלישי (להלן: "הסרטונים"). מהתיאור של הסרטונים (מסמך "קא/3" בתיק החקירה) עולה כי הקול של אחת הדמויות דומה לקול של העורר וכי בהזדמנות בודדת אחת מהדמויות האחרות אומרת "זה שטויות, תמיר", כלומר - שיש אפשרות סבירה שהיא מתייחסת לעורר. עוד יש לראות כי כאשר מטיחים בפני העורר את הנתונים - לא ברורות תשובותיו (ומזר עד מאוד שתשובה אחת חסרה בכלל). מכאן, שיש ראיות לכאוריות בלבד לנוכחותו

של העורר באותו מעמד בו בוצעו נסיונות לשאוב סולר מהמיכלים כאמור.

45. בנוסף, יש לראות כי לפי הכתוב בתיק החקירה, העורר טען בשלב מסוים לגבי נושא זה כי הוא לא היה מעורב בנסיון לשאוב ולגנוב את הסולר, אלא שניסה לבדוק אם בוצעה גניבה על ידי אחרים (ונזכיר שוב כי במועד הנטען, חברת השמירה היתה האחראית על אתר אבירים). לטענתו, במועד שבו צולמו הסרטונים - הוא וניקולא הלכו לבדוק חשד שבוצעה גניבת סולר, אך לא הם היו הגנבים. דא עקא, שניקולא מכחיש טענה זו, וטען שהוא **לא** הלך עם העורר לבדוק חשד לגניבה כפי שהעורר טען (מסמך "קא/1" בתיק החקירה).

46. מכאן, שאף לגבי אישום 3 קיימות ראיות לכאורה, אם כי לגבי המעורבות בגניבת הסולר - הראיות ברף נמוך יחסית.

אישום 4 -

47. עלי טוען בהודעתו מיום 6.10.2013 כי העורר איים עליו ולטענתו הוא זיהה את קולו של העורר במהלך השיחה. לגבי אישום זה - העורר מכחיש את השיחה ואת הדברים הנטענים (חקירה מיום 11.5.2014 שורות 392-395). לגבי אישום זה - המסקנה הינה כי הראיות אינן רבות וסומכות על ההודעה של המתלונן - אם כי גם כאן, לא ניתן לומר שאין ראיות לכאורה.

סיכום ביניים -

48. הינה כי כן, קיימות ראיות לכאורה לגבי כל רכיבי כתב האישום. אין ספק כי בחלקן הן ראיות נסיבתיות, אך יש לזכור כי :

"כשם שניתן להרשיע נאשם על יסוד ראיות נסיבתיות, ניתן לעצרו עד לתום ההליכים אף אם כל הראיות כנגדו הן ראיות נסיבתיות, וזאת כל עוד ראיות אלה בעלות עוצמה, וכאשר בוחנים אותן יחד, הן יוצרות מסכת ראייתית רצופה שיכולה לבסס הרשעה (בש"פ 1800/08 ניסן נ' מדינת ישראל (12.3.2008) (להלן: "ענין ניסן"); בש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל (24.9.2012); בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (19.12.2013)). בהרשעה המתבססת על ראיות נסיבתיות, ואף בהחלטה בבקשה למעצר עד לתום ההליכים המתבססת על ראיות מסוג זה, על בית המשפט לבחון "האם לאותה מסכת ראייתית קיים הסבר העשוי להתיישב עם חפותו של הנאשם, וזאת אף אם הנאשם עצמו לא הציע הסבר כאמור, ובלבד שאין מדובר באפשרות דמיונית ובלתי סבירה ... " (ענין ניסן, בפס' 4).

(בש"פ 2104/14 מתי טל נ' מדינת ישראל (6.4.2014),

וראו אף את בש"פ 1273/14 דסוקי נ' מדינת ישראל (4.3.2014)).

49. באשר לרף הנדרש - הראיות הנסיבתיות אינן חייבות להיות ברף גבוה מאשר הרף הלכאורי "הכללי", ובוודאי שהן אינן חייבות להיות במשקל מצטבר של מעבר לספק סביר בשלב הזה של הדיון, וכבר נפסק כי

"הלכת זאדה כוחה יפה גם כאשר חומר הראיות כולו מבוסס על ראיות נסיבתיות, כאשר גלומה בהן אפשרות סבירה להרשעה"

(בש"פ 1332/14 גטנך נ' מדינת ישראל (2.3.2014)).

50. אשר על כן - קיימות ראיות לכאורה כפי שקבע בית המשפט קמא.

עילת המעצר -

51. כנגזר ממסקנתי דלעיל, מתחייבת אף המסקנה כי קיימת עילת מעצר.

52. עבירת הסחיטה באיומים מלמדת על מסוכנות כללית, ולא רק מסוכנות ספציפית, והראיה היא כי לפי כתב האישום - לכאורה - בוצעו האיומים כלפי כמה גורמים שונים (וראו את הפסיקה הבאה המסכמת את ההלכות לגבי קיומה של עילת מעצר בעבירות של סחיטה באיומים - בש"פ 1196/13 **עואד נ' מדינת ישראל** (20.2.2013); בש"פ 4323/13 **צ'ונה נ' מדינת ישראל** (25.6.2013)).

53. לכך מצטרפת ההלכה לפיה:

"עבירות הסחיטה באיומים מקימות ככלל חשש אינהרנטי לשיבוש הליכי משפט בדרך של הטלת מורא ופחד על המתלוננים"

(בש"פ 7415/03 **מדינת ישראל נ' אבו מוך**, פ"ד נז(6) 77, 81 (2003); בש"פ 1416/02 **זינב נ' מדינת ישראל** (26.2.2002); בש"פ 7322/03 **עמר נ' מדינת ישראל** (14.8.2003); בש"פ 5953/10 **אלפרון נ' מדינת ישראל** (6.9.10)).

54. לכן קמה עילת מעצר, ובדין נקבע כך על ידי בית המשפט קמא.

חלופת מעצר -

55. עם זאת, ולמרות האמור מעלה, אני אף מסכימה עם עמדת בית המשפט קמא לפיה עדיין יש צורך (וחובה) לבחון חלופת מעצר.

56. מצד אחד - היות והאיומים הנטענים בוצעו בטלפון - תיאורטית, לא ניתן לומר שאפשר למנוע את הסכנה שמעשים דומים יחזרו על עצמם שעה שהעורר ישהה במעצר בית - שכן הזמינות של טלפונים ואמצעי קשר אחרים הינה כמעט בלתי מוגבלת בשהות במעצר בית. כל כוונה לחסום לחלוטין תקשורת מצד מי שנמצא במעצר בית - אינה אפשרית.

57. בנוסף, נקבע בפסיקה כי בעבירות כגון דא, לעיתים קשה להסתפק בחלופת מעצר (בש"פ 842/11 **פישמן נ' מדינת ישראל** (7.2.2011); בש"פ 3391/13 **עווידה נ' מדינת ישראל** (20.5.2013); בש"פ 8373/13 **כעאבנה נ' מדינת ישראל** (1.1.2014) - אם כי יש לראות כי באותם המקרים המעשים היו חמורים, בחלקם היו אינדיקציות לגבי חשש מהימלטות מהדין, והמדובר היה בנאשמים שלחלקם עבר פלילי מכביד ביותר).

58. מצד שני - המסוכנות שנובעת מהחשש שמא האיומים **ימומשו** הינה מסוכנות שניתנת לאינן ברמה סבירה, במעצר בית עם מפקחים הולמים ותוך הפקדת ערבויות כספיות משמעותיות ביותר, והפסיקה קבעה כי גם בעבירות שכאלו - ישנם מקרים בהם יש לבחון את האפשרות להסתפק בחלופת מעצר, לאחר בחינת המסוכנות הקונקרטי מצד הנאשם הספציפי (בש"פ 9650/07 **מדינת ישראל נ' בטיטו** (19.11.2007); בש"פ 2207/09 **אליקיאשווילי נ' מדינת ישראל** (21.4.09), פסקה 12); בש"פ 6245/10 **מרקוס נ' מדינת ישראל** (21.9.10)).

59. עוד יש לזכור כי העורר נעדר עבר פלילי ולעבירות הנטענות לא התלווה מימד של אלימות, במובן שהאיומים הנטענים לא יצאו אל הפועל ולא קיימות ראיות לכאורה לגבי הכוונה לבצעם.
60. לכן, אין כל פסול בכך שבית המשפט קמא קבע שיש מקום לשקול חלופה. כמובן שאינני מביעה עמדה באשר לחלופה שעל הפרק או באשר למשמורנים המוצעים. ההזדקקות לתסקיר של שירות המבחן במקרה זה, אף היא סבירה - לרבות, לאור המורכבות שצויינה מעלה.

סיכום -

61. אשר על כן - הטענות בערר נדחות. יש להמתין עד השלמת הכנת התסקיר ועד שבית המשפט קמא יתן את החלטתו הסופית בבקשה.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ד, 08 יוני 2014, בהעדר הצדדים.